

Cal que tots ens estrenyem els cinturons...

La crisi ha arribat a un nivell tan greu, ha situat l'economia de l'estat espanyol en una posició tan inestable i tan deplorable que cal que tots plegats ens estrenyem els cinturons. Els catalans i catalanes, als quals no ens resta altre remei —almenys de moment— que sotmetre'ns als efectes nefastos d'una política econòmica que han provocat d'altres, cal que ens els estrenyem més que ningú. Al cap i la fi, per no ésser, no som ni amos de decidir allò que fem o deixem de fer amb els nostres diners. Entre d'altres motius, perquè *els nostres* diners ni tan sols són nostres: els regalem generosament als espanyols...!

Per fortuna, la catastròfica davallada econòmica ha coincidit amb les hosts socialistes ocupant —de fet, potser seria més just dir-ne copant... — els dos governs que ens afecten, el nostre i l'espanyol. D'altra manera les decisions que hauria pogut prendre en una situació com aquesta un partit de dretes hauria estat aterridora. Segurament hauria tingut la poca vergonya d'aprofitar l'avinentesa per dur a terme fins les darreres conseqüències la seva política social i econòmica lliberal, basada en el *laissez faire, laissez passer*.

Precisament la mateixa política que va permetre que les grans empreses, sota l'emparedament d'una mal anomenada globalització sense escrúpols, prevalent-se de la seva posició de superioritat i aprofitant-se de la negligent irresponsabilitat dels controls estatals, s'enriquessin de manera indecent, aconseguissin crèdits astronòmics impossibles d'assumir, fessin fallida i deixessin les entitats bancàries amb les vergonyes a l'aire i en situació de fallida tècnica.

Sortosament el PSOE —i el PSC, la seva servicial delegació a Catalunya— ha estat capaç de mantenir-se fidel a la seva filiació socialista i, sobretot, obrera, prenent mesures immediates que impedisin que la crisi acabéssim pagant-la *els mateixos de sempre*: els treballadors i les classes assalariades. O el que és el mateix: que les pobres víctimes de la insaciable voracitat acaparadora de les Grans Fortunes esdevinguéssim de nou els encarregats de purgar la pena que correspondria als botxins que havien esguellat i dessagnat les despulles d'un sistema capitalista sense entranyes.

Podem imaginar que hauria fet *la dreta* —la del dòberman, la de George Bush, la d'Aznar i de Berlusconi, que ens amenaçaven des de les banderoles de propaganda dels socialistes— en una situació com aquesta? En comptes d'eliminar les SICAV, d'augmentar la pressió fiscal a les entitats bancàries i als alts càrrecs directius que segueixen cobrant sous astronòmics en empreses amb pèrdues milionàries que han reduït dràsticament les seves plantilles, com ha fet el govern de Rodríguez Zapatero, potser haurien gosat congelar les pensions, rebaixar els sous als funcionaris o —suprema malvestat— reduir per decret les indemnitzacions que rebem els soferts treballadors quan els empresaris ens deixen sense feina!

Cal agrair al cel i a les estrelles que el partit socialista i obrer hagi estat coherent amb els ideals que afirma professar i defensar i només ens ho haguem d'imaginar...!

dissabte, 26 de juny del mmx

© Cesc Serrahima 2010

www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

